[Bakholt]

Jeg tror, at finansministeren politisk har skudt meget, meget højt her. Der har været en klar hensigt hos finansministeren med at komme og fortælle os, at det koster 110 mio. kr. Det baserer jeg også på, at Finansministeriet gav et svar til Det Politisk-Økonomiske Udvalg i maj måned 1988, hvor man anslog det til ca. 60 mio. kr.

Så vil jeg føje til, at Finansministeren selv har fremsat et forslag, der går på at gøre samordningsfradraget for samgifte og enlige ens. Det gør i hvert fald ikke dette forslag dyrere. Men skulle det nu vise sig, at finansministeren har ret, hvad vi betvivler meget stærkt, så er der jo altså også nogle indtægter ved det her: De pensionister, der får en lettelse i samordningsfradraget, skal betale mere i skat. Der er nogle, der mister noget boligydelse. Det vil sige, at nettoomkostningerne bliver betydelig mindre. Det ligger nok i størrelsesordenen – hvis det koster de 110 mio. kr., hvad jeg betvivler – noget, der ligner 30-35 mio. kr. Det er den ene ting.

Så vil jeg sige til den konservative ordfører, at da vi havde finansloven til behandling, stillede vi en række ændringsforslag, bl.a. forslaget om dette. Vi stillede også en række forslag til finansiering. Det Konservative Folkeparti kunne jo tage den liste og se, om der ikke var nogle af dem, man kunne bruge, hvis man nu er så bekymret for finansieringen, som tilfældet er.

(Kort bemærkning).

Duetoft (CD):

Jeg vil gerne sige tak til finansministeren for de pæne ord. Dem regnede jeg også med kom. Men jeg er da glad for at få dem bekræftet.

Jeg vil godt sige, at jeg erindrer forhandlingerne sådan, at der lå 15 mio. kr. i forslaget fra Socialdemokraterne, og at regeringen på det tidspunkt talte om tal, der hed 130–150 mio. kr., i vores diskussion. Jeg kan lige så tydeligt huske, at både hr. Arne Melchior og jeg meddelte, at selv om det lå et sted derimellem, ville vi stemme for det alligevel. Jeg erindrer ikke, at vi på noget som helst tidspunkt diskuterede en grænse, der hed 30 mio. kr., men det kan selvfølgelig være en erindringsforskydning. Det beløb, vi taler om i øjeblikket, ligger bestemt inden for de rammer, jeg husker blev nævnt på det tidspunkt.

Jeg vil jeg godt give ministeren det tilsagn, at hvis vi kommer i forhandlinger om en kommende finanslov, og hvis der skulle komme et forlig om den ud af det, så er det klart, at vi er indstillet på at finde den videre finansiering i forbindelse med de finanslovforhandlinger. Det tror jeg heller ikke ministeren kan tvivle på.

Jeg må bare gentage – det er ikke så meget til ministeren, for ministeren har jo sagt, hvordan tingene ser ud, men til fru Pia Christmas-Møller – at hvis regeringen dengang havde anset CD's holdning på de her områder som så uansvarlig, som man godt kunne få indtrykket af at fru Pia Christmas-Møller mente, så kunne regeringen have ladet være med at indgå aftale med os. Så havde det været det rigtige tidspunkt at sige nej tak på og ikke nu flere måneder efter, hvor det rent praktiske lovforslag så kommer igennem.

Regeringspartierne må jo så huske til næste gang, at hvis de er så utilfredse med, hvad vi gør, så sig det, inden vi indgår aftalen, i stedet for bagefter.

Lykketoft (S):

Jeg synes, de konservative indlæg i denne debat, det gælder både fru Pia Christmas-Møllers og finansministerens, har været præget af et enestående hykleri – jeg gentager: et enestående hykleri.

Der findes omkring samordningsfradragets afskaffelse en meget aktiv pressionsgruppe. Den henvender sig til alle Folketingets partier med jævne mellemrum og har nogle meget vidtgående krav på dette område.

Fra socialdemokratisk side har vi altid, når man har henvendt sig fra disse menneskers side, sagt: Vi kan godt forstå, at I synes, I i forskellige henseender bliver dårligt behandlet, men vi har ikke mulighed for totalt at afskaffe samordningsfradraget. Man kan tage nogle beskedne skridt, og det har vi så fremsat et lovforslag om.

Det er ikke det svar, den pressionsgruppe har fået fra de konservative politikere. Der er kommet det ene rundhåndede løfte efter det andet om, at nu skulle man også nok gøre noget ved det, og det var også regeringens vanskelige vilkår herinde i Folketinget, når der ikke blev gjort noget ved det.

Derfor er det faktisk udtryk for – jeg gentager – et enestående hykleri, når vi skal høre, at selv en meget beskeden forbedring er der store problemer med at finansiere.